

Posudek oponenta bakalářské práce

Název práce: *Vytváření identity na českých a slovenských módních blozích*

Autorka práce: Andrea Holleschová

Vedoucí práce: PhDr. Václav Hájek, Ph.D.

Posuzovaná práce je věnována analýze osmi českých a slovenských módních blogů a klade si za cíl „zjistit, jakým způsobem se identita módního blogera vytváří prostřednictvím těchto [móda, text blogu, fotografie, počítačová obrazovka] čtyř atributů.“ (s. 6) Po úvodním představení tematiky módy, blogů, a módních blogů jako takových referuje autorka Giddensovu teorii identity z knihy *Modernity and Self-Identity*, konečně, v prakticky pojaté části práce, komentuje autorka textové a fotografické aspekty zkoumaných blogů a dochází k závěru, že „[b]logy slouží jako narativita identity pro všechny autorky.“ (s. 64)

Z hlediska posuzování práce je třeba zdůraznit tři hlavní nedostatky práce:

- 1) Práce sice formálně disponuje jakousi tezí, ale celkově nejde o společenskovední výzkum, a to ani na úrovni studentského výzkumu. Identita, o níž má běžet, čili to pojetí identity, které je odkazováno ke Giddensovi, se stěží vůbec dostává ke slovu. To, co se v práci objevuje, je sebe prezentace autorek. Jakým způsobem tato sebe prezentace odpovídá identitě, není v práci sledovatelné. Vždyť tatáž práce hned v úvodu odkazuje ke Goffmanovi a nazývá blog „pódiem“, jež umožňuje blogerovi hrát tu roli, kterou si sám vybírá. A jež může být zcela odlišná od jeho soukromého života. V další práci však jako by onou zkoumanou identitou blogerek byly v zásadě jen jejich outfity. Ad absurdum je celá situace dovedena tehdy, když „je zde možnost, že informace, které autorky sdílejí, představují lepší verze jich samých a tedy jejich ideální já.“ (s. 31)
- 2) Druhým podstatným problémem, snad ještě vážnějším, je, že „výzkumu“ chybí jakákoliv metodologie. Mimo toho, že autorka poslala osmi respondentkám dotazník s osmi velmi vágními otázkami, nevíme nic. Respondentky nejsou nikterak pasportizovány (neexistuje dokonce ani jejich výčet), způsob nakládání s dotazníky také není nijak reflektován, pozice autorky jakbysmet. Jakou metodou probíhá analýza – zcela bez komentáře.
- 3) Práce jednoduše nemá žádnou koncepci a promyšlenost, je výrazem dobře míněného zájmu o dané téma, nepřistupuje k němu však s výzkumnou otázkou, ale spíše se jen snaží „uvést“ čtenáře do světa módních blogů. Práce pak postupuje zcela šablonovitě, stanoví si „tezi“, najde si jednu teoretickou knihu a následně „odškrtává políčka“: 1) reflexivnost, 2) trajektorie, 3) narativita... Jak s tímto postupem souvisí tři fotografické žánry módních blogů analyzované v další části, to bohužel netuším. Celkově proto, zatřetí, práce naprosto nepředstavuje žádnou analýzu, nýbrž, nanejvýš, pouze velmi jednoduchou kazuistiku.

Formální stránka práce je slušná, překlepů je méně, než bývá zvykem; vylepšení ovšem zaslouží nepřekně překlady z angličtiny.

Celkově: osobně bych považoval za nevhodnější práci stáhnout a vypořádat některé z klíčových připomínek. V té podobě, v jaké je odevzdaná, po mém soudu není obhajitelná. Především kompletní absence metodologie je sama o sobě téměř automatickým důvodem odmítnutí práce. Pokud se ovšem autorka přesto rozhodne práci obhajovat, musím, jako oponent, navrhnout hodnocení **nedostatečně**.

V Praze 5. září 2015,

Jakub Marek, Ph.D.